

بها نه

هنوز هم برای «بودنم» بهانه هاست ،
و بر رواق طاق های سرد عمر ،
ز روز های شاد ، ز شامهای دلنشین ،
نشانه هاست !

هنوز امید زنده است !
و سینه خموش ، پر از ترانه هاست !
و بر فراز شاخسار خاطرات ،
که یادگار روزهای رفته است ،
برای مرغکان آرزوی دل ،
ز نور آشیانه هاست !

هنوز هم فضای خانه ،
از نگاههای آشنا پر است ،
و خنده های شوق بر لب است ،
و از برای «بودنم» پیام شادمانه هاست !

و من !
از این همه صفا ، از این همه سرور ،
درون لاک خود ،
غرور عشق را چو جام باده ،
نوش می کنم ، و در درون سینه ام ،
به شوق زیستن ،
هزارها فسانه هاست !

رضا شاپوریان

دوشنبه ۱۳ اپریل ۱۹۹۸